

Tipologic, în cadrul metalurgiei bronzului din România, s-a fixat o serie numită Cineu-Suseni în perioada Hallstatt A₁, care se datează în secolul al XII-lea î.d.Hr. Publicarea într-o limbă străină a revistei, ce se dorește în acest fel să fie inclusă în fluxul științific internațional, presupune realizarea exigențelor specifice acestui demers, de calitate a traducerii și a nivelului calității studiilor științifice, cerințe departe de a fi între obiectivele revistei *Tibiscum* – Serie nouă, nr. 3/2013.

Prezentarea făcută revistei a avut menirea, în intenția noastră, de a atrage atenția asupra unui grav derapaj produs în cercetarea instituționalizată a unui muzeu de etnografie. Schimbările editoriale de formă și nu de fond, promovate de redactorul responsabil, fac dovada persistenței unei vechi metehne întâlnite în cultura noastră.

Dumitru Țeicu

Administrație românească arădeană, vol. VIII, Arad, 2014.

NOTE DE LECTURĂ ȘI... CARENȚE DE DISCURS

De la bun început trebuie să spun că rândurile de față nu reprezintă o critică, ci, mai degrabă, o atenționare în privința unui anume tip de discurs istoriografic. Prilejul de a scrie cele ce urmează mi-a fost dat de apariția editorială a volumului VIII din seria *Administrație românească arădeană*, ieșit de sub tipar în acest an. Inițiativa de a promova arealul istoric al Aradului, prin intermediul unei publicații seriale al cărui prim volum a fost editat în anul 2010, este, de altfel, laudabilă. Dacă în primele numere contribuțiile erau subsumate în proporție covârșitoare secolelor XIX–XX, următoarele au înregistrat și studii de istorie medievală și premodernă, fapt ce mi-a oferit prilejul de-a zăbovi puțin asupra acestor producții. Considerațiile mele nu vizează un anume autor, ci materialele în ansamblul lor. Este oarecum ciudată asocierea titlului volumelor cu tematicile incluse acolo, prea puține dintre articole fiind legate de subiectul enunțat, și anume, istoria administrației. Din punctul meu de vedere pare oarecum nepotrivită încadrarea studiilor de istorie medievală ori premodernă într-un volum ce vizează perioada contemporană, căci de administrație românească în zona Aradului nu putem vorbi decât după 1918. Până la urmă, alcătuirea sumarului rămâne la latitudinea editorilor colecției, deși nu văd vreo asociere directă între aniversarea a 95 de ani de administrație românească (vol. VIII) și structurile existente în perioada medievală care, oricât ne-am strădui să le vedem altfel, au făcut parte (politic și administrativ) din regatul Ungariei.

Oprindu-mă strict la materialele de istorie medievală și premodernă, nu pot să nu remarc faptul că majoritatea au tentația sintezei, cu toate că par bine delimitate din punct de vedere geografic și temporal. Cred că orice cercetător serios, interesat de istoria evului mediu și a perioadei moderne timpurii, știe cât de dificilă e abordarea unor subiecte legate de aceste epoci, cât de problematic e recursul la izvoarele scrise în diverse limbi și păstrate în locuri la fel de diverse, în special în afara țării. Cu puține excepții, discursul istoric, propus în mai toate volumele antemenționate, nu are, din

păcate, consistența oferită de aceste izvoare. Mai mult, este unilateral, tributar în totalitate istoriografiei românești, în multe cazuri argumentația fiind construită pe baza unor lucrări proprii unei anume epoci sau a unor volume cu caracter mai degrabă educativ. O carență majoră o văd în faptul că cercetări fundamentale (inclusiv ale istoriografiei românești), ediții de documente (disponibile acum online, gratis) lipsesc din citările materialelor respective. Consider că o mai mare atenție la producțiile istoriografiei actuale (din țară, din Ungaria sau Serbia, spre exemplu), ar oferi mai multe oportunități de analiză asupra unor subiecte interesante, care altfel nu vor depăși stadiul unor simple încercări creative cu caracter general, lipsite de vreun impact real, dar, ce e drept, o modalitate facilă de îngroșare a listei de publicații.

În final, le doresc colegilor din Arad să poată continua seria începută acum patru ani, cu o singură remarcă: mai multă vigilență și atenție la detalii nu strică.

Adrian Magina